

I

Eén ding staat als een paal boven water: ik was dé man voor de klus. Je zou ervan staan te kijken hoeveel collega's de benen hadden genomen als je ze de kans had gegeven; en die kans had ik, althans in het begin. Een paar zeiden het zelfs recht in mijn gezicht: jij liever dan ik. Mij kon dat niets schelen, echt niet. Ik vond het hooguit zielig.

Een paar collega's hebben het niet op zaken die in het nieuws zijn, waarbij veel op het spel staat: te veel gelazer met de pers, zeggen ze, en je krijgt gedonder als je de dader niet pakt. Dat soort negativiteit, daar doe ik niet aan. Zodra je gaat lopen piekeren over de kans dat je valt en jezelf bezeert, ben je al gestruikeld. Ik richt me op de positieve kanten, en er is zat om positief over te zijn: je kunt doen alsof je boven dat soort dingen staat, maar een kind weet dat grote zaken grote promoties opleveren. Geef mij die krantenkoppen maar, dan mag je de steekpartijen onder drugsdealers zelf houden. Als je de stress niet aankunt, blijf dan uniformdienst doen.

Er zijn collega's die zaken met kinderen niet aankunnen en op zich lijkt dat redelijk, behalve dan, en sorry dat ik het vraag: als je wit wegtrekt bij een bloedbad, wat doe je dan in godsnaam bij Moordzaken? Ik wil wedden dat ze bij Intellectueel Eigendom dolblij zouden zijn met jullie gevoelige zieltjes. Ik heb baby's gedaan, verdrinkingen, moord na verkrachting en een onthoofding met een gewerschot waarbij de muren overdekt waren met brokken hersenweefsel, en ik slaap als een blok. Als de klus maar geklaard wordt. Iemand moet het doen. En als ik het doe, gebeurt het tenminste goed.

Want nu we toch bezig zijn, wil ik meteen nog iets duidelijk maken: ik

ben verdomd goed in mijn werk. Daar ben ik nog steeds van overtuigd. Ik zit nu tien jaar bij Moordzaken en van die tien jaar heb ik al zeven jaar, vanaf het moment dat ik doorkreeg hoe het moet, het hoogste oplossingspercentage van de hele afdeling. Oké, dit jaar ben ik tweede, maar de nieuwe nummer één had een stel meevallers waarbij de verdachte bij wijze van spreken zichzelf de handboeien omdeed en zich op een presenteerblaadje aanbood. Ik had de moeilijke zaken, van die gevallen waarbij niemand ooit iets gezien heeft, junkies onder elkaar, en evenzogoed heb ik een stel van die zaken opgelost. Als de commissaris ook maar de geringste twijfel had gehad, had hij me op elk moment van de zaak kunnen halen. En dat heeft hij niet gedaan.

Wat ik maar wil zeggen is: dit hele onderzoek had moeten lopen als een trein. Het had een schoolvoorbeeld moeten zijn van hoe je een zaak snel en efficiënt oplost. Een zaak uit het boekje, een droomscenario.

Ik wist meteen dat dit iets groots was. Dat wisten we allemaal. Een doorsneemoordzaak die binnenkomt bij de meldkamer gaat gewoon naar de rechercheur die aan de beurt is, of als die net even weg is, naar wie er toevallig in de buurt is. Alleen de grote zaken, de gevoelige klussen die door de juiste persoon moeten worden opgelost, gaan via de commissaris. Die kan dan de juiste man kiezen. Dus toen commissaris O’Kelly zijn hoofd om de deur van onze kamer stak, naar mij wees, ‘Kennedy, mijn kamer’ zei en onmiddellijk weer verdween, was het meteen duidelijk.

Ik griste mijn jasje van de stoelleuning en trok het aan. Mijn hart bonsde. Het was een hele tijd geleden, veel te lang al, dat er zoiets op mijn pad was gekomen. ‘Blijf in de buurt,’ zei ik tegen mijn partner Richie.

‘Ooo,’ riep Quigley van achter zijn bureau met een komische, geveinsd angstige blik, en hij wapperde met een mollig handje. ‘Zit Scorch nou alwéér in de problemen? Wie had dat kunnen denken.’

‘Moet jij eens opletten, ouwe rukker.’ Ik controleerde of mijn das goed zat. Quigley zat te zeiken omdat hij normaal gesproken aan de beurt was geweest voor een onderzoek. En als hij niet zo’n opgeblazen kikker was geweest, had O’Kelly hem misschien gekozen.

‘Wat heb je nou weer uitgevreten?’ informeerde Quigley.

‘Je zus gepakt. Met een papieren zak over haar hoofd.’

De jongens grinnikten, en Quigley tuitte als een oud wijf zijn lippen. ‘Geen leuk grapje.’

‘Wat bedoel je? Die papieren zak?’

Richies mond was opengevallen. Hij zat bijna te stuiten van nieuwsgierigheid. Ik haalde mijn kam uit mijn zak en haalde hem snel door mijn haar. 'Zo goed?'

'Reetlikker,' zei Quigley. Ik negeerde zijn gemok.

'Prima,' antwoordde Richie. 'Wat...?'

'Blijf in de buurt,' herhaalde ik, en ik holde achter O'Kelly aan.

De tweede aanwijzing: O'Kelly stond met zijn handen in zijn broekzakken achter zijn bureau op de bal van zijn voeten op en neer te wiebelen. Hij zat kennelijk zo vol adrenaline dat hij niet meer in zijn stoel paste. 'Je hebt er de tijd voor genomen.'

'Sorry, commissaris.'

Hij bleef staan terwijl hij een blad papier op zijn bureau las, zijn kaken bedachtzaam op elkaar geklemd.

'Hoe staat het met dat Mullen-dossier?'

De afgelopen weken had ik een dossier samengesteld voor het Openbaar Ministerie; de zaak-Mullen was zo'n onoverzichtelijke situatie met drugsdealers waarbij je moet zorgen dat het huffertje in kwestie geen schijn van kans krijgt om te ontsnappen. Er zijn collega's die vinden dat hun taak erop zit als degene die ze hebben opgepakt in staat van beschuldiging is gesteld, maar ik trek het mij persoonlijk aan als zo'n figuur kans ziet om een veroordeling te ontlopen – en dat gebeurt dan ook zelden. 'Zo goed als rond.'

'Kan iemand anders dat eventueel afronden?'

'Geen probleem.'

Hij knikte zonder zijn blik van het papier af te wenden. O'Kelly heeft op zo'n moment graag dat je vragen stelt – daarmee laat je zien dat je weet wie hier de baas is. En aangezien hij inderdaad mijn baas is, heb ik er geen moeite mee om braaf op te zitten en pootjes te geven als dat de gang van zaken vergemakkelijkt. 'Is er iets binnengekomen, commissaris?'

'Weet jij waar Brianstown ligt?'

'Nooit van gehoord.'

'Ik ook niet, tot nu toe. Het is zo'n nieuwe woonwijk aan de kust, voorbij Balbriggan. Vroeger heette het daar Broken Bay of iets in die geest.'

'Broken Harbour,' zei ik. 'Ja, Broken Harbour ken ik wel.'

'Nou, tegenwoordig heet het Brianstown. En straks kent heel Ierland die naam.'

'Serieus geval dus,' zei ik.

O’Kelly legde een zware hand op het vel papier, alsof het anders weg zou waaien. ‘Man, vrouw en twee kinderen in eigen huis neergestoken. De vrouw is op weg naar het ziekenhuis, maar het zal erom spannen. De rest is dood,’ antwoordde hij.

We lieten het even op ons inwerken. ‘Wie heeft het gemeld?’ vroeg ik na een tijdje.

‘De zus van de vrouw. Die twee bellen elke dag, maar vanochtend kreeg ze haar niet te pakken. Dat vond ze zo raar dat ze in de auto is gestapt en naar Briarstown is gereden. De auto staat op de oprit, de lampen in huis zijn midden op de dag aan en er wordt niet opengedaan als ze aanbelt. Dus belt ze de politie. Die forceren de deur, en ja hoor.’

‘Wie is er ter plekke?’

‘Uniform. Die wisten na één blik al dat ze verder niks mochten doen en hebben ons meteen gebeld.’

‘Mooi zo,’ zei ik. Je zult ze de kost geven die urenlang detectiefje gaan lopen spelen en de hele zaak aan gort trappen voordat ze toegeven dat dit te moeilijk is en de zware jongens erbij roepen. Kennelijk hadden we vandaag zowaar een stel met functionerende hersencellen getroffen.

‘Ik wil dat jij dit op je neemt. Gaat dat lukken?’

‘Ik voel me vereerd.’

‘Als je niet subiet alles uit je handen kunt laten vallen, moet je het nú zeggen. Dan zet ik Flaherty erop. Dit heeft voorrang.’

Flaherty, dat is de vent die het hoogste oplossingspercentage had dankzij z’n inkoppertjes. ‘Hoeft niet, commissaris,’ zei ik. ‘Ik begin meteen.’

‘Prima,’ zei O’Kelly, maar hij gaf me het proces-verbaal nog niet aan. Hij hield het blad tegen het licht, inspecteerde het en wreef met een duim langs zijn kaak. ‘Curran,’ zei hij. ‘Is die hier al rijp voor?’

Richie is een groentje, nog maar twee weken op de afdeling. Veel collega’s werken niet graag nieuwe teamleden in, dus doe ik dat. Als je goed bent in je werk, is het je verantwoordelijkheid om die kennis door te geven. ‘Als hij het nog niet is, dan wordt hij het bij dezen wel,’ antwoordde ik.

‘Ik kan hem een tijdje ergens anders onderbrengen en jou iemand geven die het klappen van de zweep kent.’

‘Ach, op deze manier komen we er tenminste meteen achter als hij het niet trekt.’ Ik wilde er niet iemand bij die het klappen van de zweep kende. Optrekken met groentjes bespaart je namelijk een hoop ellende. Mensen die al een tijd meedraaien hebben een eigen manier van werken

ontwikkeld, en je kunt op een schip nu eenmaal... enzovoort. Als je een beetje weet hoe je met een groentje moet omspringen, kost hij je veel minder tijd dan een ervaren collega. En ik kon me geen tijdrovende na-u-nee-na-u-spelletjes veroorloven. Niet bij dit onderzoek.

‘Jij zou sowieso de leiding hebben.’

‘Geloof me, commissaris. Curran kan dit aan.’

‘Het is een risico.’

Beginners hebben een proefperiode van een jaar. Niet officieel, maar daarom niet minder serieus. Als Richie direct na aankomst op de afdeling al een fout maakte, en dat bij een onderzoek dat zo in de schijnwerpers stond, kon hij net zo goed meteen zijn bureau leegruimen. ‘Hij gaat het prima doen,’ zei ik. ‘Daar zorg ik voor.’

‘En dat is niet alleen in Currans belang,’ zei O’Kelly. ‘Wanneer heb jij voor het laatst een grote zaak gedaan?’

Met samengeknepen, felle ogen keek hij me aan. Mijn vorige high-profile-zaak was misgelopen. Dat was niet mijn schuld: ik was er ingeluisd door iemand die ik als een vriend had beschouwd – door zijn toedoen was ik in de shit geraakt. Maar goed, zoiets blijft je achtervolgen. ‘Bijna twee jaar,’ zei ik.

‘Juist, ja. Nou, los deze zaak op, dan lig je weer op schema.’

De andere mogelijkheid bleef onuitgesproken, zwaar en log op het bureau tussen ons in liggen. ‘Ik los hem op,’ zei ik.

O’Kelly knikte. ‘Dat dacht ik ook. Hou me op de hoogte.’ Hij boog zich naar voren over het bureau heen en gaf me het proces-verbaal.

‘Dank u, commissaris. Ik zal uw vertrouwen niet beschamen.’

‘Cooper en de technische dienst zijn al op pad.’ Cooper is de lijkschouwer. ‘Je zult mankracht nodig hebben. Ik vraag Algemene Zaken om je een stel aspiranten te sturen. Zou zes voorlopig genoeg zijn, denk je?’

‘Zes klinkt goed. Als ik er meer nodig heb, bel ik.’

Terwijl ik al wegliep riep O’Kelly me na: ‘En doe in godsnaam iets aan Currans kleding.’

‘Daar heb ik het vorige week al met ’m over gehad.’

‘Dan wordt het tijd voor een tweede gesprekje. Had hij nou gisteren zo’n sweatshirt met een capuchon aan?’

‘Ik heb hem ten minste uit de sportschoenen. Eén stap tegelijk.’

‘Als hij aan dit onderzoek wil meedoen, kan hij maar beter een paar zevenmijlslaarzen aanschaffen voordat je naar de plaats delict gaat. De pers zal hier als vliegen op afkomen. Of zorg in ieder geval dat hij zijn jas aan-

houdt, dat ze tenminste z'n joggingpak of wat hij vandaag ook aan mag hebben niet te zien krijgen.'

'Ik heb een reservedas in mijn la. Komt allemaal goed.' O'Kelly mompelde iets zuurs over een vlag op een modderschuit.

Terwijl ik terugliep naar onze kamer wierp ik alvast een snelle blik op het proces-verbaal. De slachtoffers waren Patrick Spain, zijn vrouw Jennifer en hun twee kinderen Emma en Jack. De zus die de zaak gemeld had heette Fiona Rafferty. Onder haar naam had de telefoniste van de meldkamer met hoofdletters een waarschuwing geschreven: LET OP, VOLGENS AGENT TER PLEKKE IS BELLER HYSTERISCH.

Richie stond al achter zijn bureau van de ene op de andere voet te wiebelen alsof hij springveren in zijn knieën had.

'Wat...?'

'Pak je spullen. We gaan erop uit.'

'Zei ik het niet?' vroeg Quigley aan Richie.

Richie zette grote ogen op en wierp hem een onschuldige blik toe. 'Heb jij iets gezegd? Sorry, Quig, ik stond even niet op te letten. Andere zaken aan mijn hoofd, zal ik maar zeggen.'

'Het was vriendelijk bedoeld, Curran. Doe ermee wat je wilt,' antwoordde Quigley. Hij keek gekwetst.

Ik trok haastig mijn jas aan en controleerde de inhoud van mijn aktetas. 'Een fascinerend gesprek, zo te horen. Is er iets wat ik weten moet?'

'Welnee,' antwoordde Richie meteen. 'We zaten gewoon wat te kletsen.'

'Ik zeg net tegen Richie,' meldde Quigley zelfgenoegzaam, 'dat het geen goed teken is dat jij in je eentje bij de commissaris moest komen. Dat hij jou de info geeft waar Richie niet bij is. Wat zegt dat over zijn positie hier op het bureau? Dat leek me voor hem iets om over na te denken.'

Quigley is er dol op om groentjes te jennen, net zoals hij graag iets te veel druk uitoefent op verdachten; dat doet iedereen wel eens, maar hij beleeft er meer plezier aan dan de meeste collega's. Alleen is hij meestal wel zo slim dat hij mijn jongens met rust laat. Maar Richie had hem op de een of andere manier tegen de haren in gestreken. 'Hij heeft voorlopig meer dan genoeg om over na te denken,' zei ik. 'En hij kan zich niet permitteren om zich te laten afleiden door dit soort gelul. Rechercheur Curran, bent u zover?'

Quigley trok zijn onderkinnen in. 'O, ik hoor het al,' zei hij. 'Let maar niet op mij, hoor.'

‘Doe ik sowieso nooit.’ Ik haalde de das uit mijn la en stak hem in mijn zak – achter mijn bureau, zodat Quigley het niet zag. Het was nergens voor nodig de man van munitie te voorzien. ‘Klaar, rechercheur Curran? Dan gaan we.’

‘Tot ziens dan maar,’ zei Quigley op valse toon tegen Richie. Richie wierp hem een kushandje toe en ik deed alsof ik het niet had gezien.

Het was een mistige, koude, grauwe dinsdagochtend in oktober, prui-lerig en ontevreden alsof het maart was. Ik haalde mijn favoriete zilvergrijze BMW uit de garage – officieel is het wie het eerst komt die het eerst maalt, maar in de praktijk laten de jongens van Huiselijk Geweld het wel uit hun hoofd om de favoriete wagen van Moordzaken te pakken, dus staat de stoel altijd zoals ik ’m wil en vind ik nooit andermans hamburgerzakken op de vloer. Ik had willen wedden dat ik de weg naar Broken Harbour nog met mijn ogen dicht kon vinden, maar dit leek me geen goede dag om risico’s te nemen en daarom stelde ik het navigatiesysteem in. Dat kende Broken Harbour niet en wilde naar Briarstown.

Richie had mij de eerste twee weken op de afdeling geholpen met het dossier-Mullen. Af en toe had hij een getuige verhoord, maar dit was zijn eerste echte moordzaak en hij barstte bijna uit zijn voegen van opwinding. Hij zag kans zich in te houden tot we de deur uit waren, maar we waren de hoek nog niet om of hij riep: ‘Gaan we op onderzoek?’

‘Inderdaad.’

‘Wat voor zaak is het?’

‘Een moordzaak.’ Ik stopte bij een rood stoplicht, pakte de das en gaf hem aan Richie. We boften: hij had een overhemd aan, al was het een goedkoop wit vod, zo dun dat ik kon zien waar zijn borsthaar had moeten zitten, en een grijze broek die bijna gekund had, ware het niet dat hij een maat te groot was. ‘Omdoen.’

Hij keek ernaar alsof hij nog nooit zoiets gezien had. ‘Moet dat?’

‘Dat moet.’

Even dacht ik dat ik een parkeerhaven moest opzoeken om de das voor hem te strikken – waarschijnlijk had hij er voor het laatst een gedragen bij zijn eerste communie – maar uiteindelijk lukte het hem zo’n beetje. Hij draaide de binnenspiegel zo dat hij zichzelf kon bewonderen. ‘Chic, vind je ook niet?’

‘In ieder geval beter,’ zei ik. Ik kon O’Kelly geen ongelijk geven: de das maakte weinig verschil. Het was een mooie, wijnrood met een subtiel ingeweven streepje, maar bij sommige mensen zijn de duurste kleren

paarlen voor de zwijnen. Richie is bijna één meter tachtig lang, een en al elleboog en spillebenen en smalle schouders. Hij lijkt veertien, hoewel hij volgens zijn dossier eenendertig moet zijn, en misschien ben ik bevooroordeeld, maar met één blik zie je uit wat voor buurt hij komt. De tekenen liegen niet: het te korte, kleurloze haar; de scherpe trekken; dat verende, rusteloze loopje van hem, alsof hij met één oog de boel in de gaten houdt terwijl hij met het andere speurt of er nog dingen onbeheerd rondslingeren.

Aan zijn lijf leek die das een geval van winkeldiefstal.

Hij wreef er keurend met een vinger over. 'Mooi. Je krijgt hem morgen terug.'

'Hou maar een tijdje. En koop er zelf een paar als je een momentje tijd hebt.'

Hij keek me even aan en ik dacht dat hij iets wilde zeggen, maar hij beperkte zich tot: 'Bedankt.'

We zaten intussen bij de kade, op weg naar de MI. Vanuit zee blies een straffe wind golven op de Liffey; voetgangers tornden er voorovergebogen tegen op. Toen het verkeer vast kwam te zitten – een of andere gozer in een terreinwagen had niet gezien of had er niet om gemaald dat hij de kruising niet over zou komen – pakte ik mijn BlackBerry en stuurde een sms'je naar mijn zus Geri. GERI, DRINGEND: KUN JE IETS VOOR ME DOEN? KUN JIJ DINA ZSM OPHALEN VAN HAAR WERK? ALS ZE MEKKERT OVER HET GELD ZEG DAN MAAR DAT IK HAAR UREN ZAL VERGOEDEN. GEEN ZORGEN, VOOR ZOVER IK WEET DOET ZE HET PRIMA, MAAR ZE MOET EEN PAAR DAGEN BIJ JOU LOGEREN. IK BEL JE STRAKS. BEDANKT ALVAST.

De commissaris had gelijk: ik had misschien nog een paar uur voordat de pers zou neerstrijken in Broken Harbour. Dina is de jongste, en Geri en ik houden een beetje een oogje in het zeil. Tegen de tijd dat zij het verhaal hoorde, moest ze ergens veilig zitten.

Richie negeerde mijn ge-sms, prima, en keek naar het scherm van het navigatiesysteem. 'Buitenwijk?' vroeg hij.

'Brianstown. Ooit van gehoord?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Aan de naam te horen lijkt het me zo'n nieuwe slaapstad.'

'Precies. Aan de kust. Vroeger was het een gehucht, Broken Harbour, maar zo te horen is het in handen van een projectontwikkelaar gevallen.' De halvegare in de terreinwagen had kans gezien van het kruispunt weg te komen en het verkeer kwam weer op gang. Een van de voordelen van

de recessie: nu de helft van de auto's thuis voor de deur stond, kon de rest eindelijk uit de voeten. 'Vertel eens. Wat is het ergste wat jij ooit bij je werk hebt gezien?'

Richie haalde zijn schouders op. 'Ik heb tijden bij Verkeer gezeten, voor de tijd van Motorvoertuigen. Daar heb ik behoorlijk nare dingen gezien. Ongelukken.'

Dat denken ze allemaal. Waarschijnlijk heb ik het ook ooit gedacht. 'Nee, kerel. Dat was niets. Dat zegt me alleen hoe naïef jij nog bent. Natuurlijk is het niet prettig om een kind met een kapotte schedel te zien omdat een of andere idioot de bocht te snel genomen heeft, maar dat is niets vergeleken bij de aanblik van een kind met een kapotte schedel nadat iemand hem expres net zolang met zijn kop tegen de muur geramd heeft tot hij niet meer ademde. Tot nu toe heb jij alleen gezien wat pech kan aanrichten. Vandaag krijg je voor het eerst te maken met wat mensen elkaar kunnen aandoen. Geloof me: dat is iets heel anders.'

'Gaat het om een kind?' vroeg Richie. 'Zijn we daarnaar op weg?'

'Een compleet gezin. Vader, moeder en twee kinderen. De moeder haalt het misschien. De rest is dood.'

Zijn handen lagen roerloos op zijn knieën. Ik had hem nog nooit zo stil zien zitten. 'Ach Jezus nog aan toe. Hoe oud zijn die kinderen?'

'Weten we nog niet.'

'Wat is er gebeurd?'

'Doodgestoken, zo te zien. In hun eigen huis, waarschijnlijk ergens gisteravond.'

'Klote. Dat is echt klote.' Richie vertrok zijn gezicht.

'Ja,' zei ik, 'dat is het. En tegen de tijd dat we op de plaats delict zijn, moet je je daaroverheen gezet hebben. Regel nummer 1, en schrijf dat maar op: geen emoties op de plaats delict. Tel tot tien, bid de rozenkrans, maak cynische grappen, doe wat voor jou werkt. Als je een paar tips wilt, dan vraag je maar.'

'Het gaat wel.'

'Dat mag ik hopen. De zus van de moeder is ter plekke en het kan haar weinig schelen of jij dit aankunt of niet. Haar kan het alleen schelen of je adequaat kunt werken.'

'Ik kan het aan.'

'Mooi zo. Hier, lees dit maar.'

Ik gaf hem het proces-verbaal en liet hem dertig seconden de tijd om het vluchtig door te nemen. Als hij zich concentreerde veranderde zijn

gezicht, werd het ouder en intelligenter. ‘Als we daar straks aankomen,’ zei ik toen zijn dertig seconden erop zaten, ‘wat is dan jouw eerste vraag aan de agenten ter plekke?’

‘Het wapen. Is dat al gevonden?’

‘Waarom niet: “Zijn er tekenen van braak?”’

‘Die kan iemand zelf gemaakt hebben.’

‘Laten we er niet omheen draaien,’ zei ik. ‘Met “iemand” bedoel je Patrick of Jennifer Spain.’

Als ik er niet op had zitten wachten, had ik zijn minieme grimasje niet opgemerkt. ‘Wie er maar toegang had. Iemand van de familie, een vriend. Iemand die ze normaal gesproken binnen zouden laten.’

‘Maar dat was niet wat je dacht, is het wel? Jij dacht aan de Spains zelf.’

‘Ja. Eigenlijk wel.’

‘Kan gebeuren, kerel. Valt niet te ontkennen. Jennifer Spain leeft nog, en daarmee staat zij volop in onze schijnwerper. Maar bij dit soort zaken is het meestal de vader: een vrouw maakt de kinderen en zichzelf van kant, een man doet meteen de hele familie. Hoe dan ook, normaal gesproken nemen ze niet de moeite zelf de deur te forceren om het eruit te laten zien als inbraak. Daar zijn ze al veel te ver voor heen.’

‘Oké, maar dat zien we straks zelf wel, als de technische dienst er eenmaal is. Wat dat betreft gaan we niet op het woord van de agenten af. Maar dat wapen, dat zou ik meteen willen weten.’

‘Goed zo. En dat is inderdaad het belangrijkste voor de mensen in uniform. En wat is je eerste vraag aan de zus?’

‘Of iemand iets tegen Jennifer Spain had. Of tegen Patrick.’

‘Ja, uiteraard, maar dat vragen we sowieso iedereen die we tegenkomen. Wat wil jij specifiek van Fiona Rafferty weten?’

Richie schudde zijn hoofd.

‘Nee? Persoonlijk zou ik wel graag willen weten wat zij daar eigenlijk doet.’

‘Hier staat’ – Richie hield het proces-verbaal omhoog – ‘dat ze elkaar iedere dag spraken. Ze belde vanochtend, en de lijn was maar steeds bezet.’

‘Nou en? Denk even aan de timing, Richie. Laten we zeggen dat ze normaal gesproken bellen om een uur of negen, als de mannen naar hun werk zijn en de kinderen naar school...’

‘Of als ze zelf op hun werk zijn, de vrouwen. Misschien werken ze wel.’